

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 grudnia 2019 r.,

sprawy **J. Z.**

oskarżonego z art. 157 § 2 i 4 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 11 marca 2019 r., sygn. akt V Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 15 czerwca 2018 r., sygn. akt VI K (...)

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć oskarżycielkę posiłkową kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 czerwca 2018 r., sygn. akt VI K (...), Sąd Rejonowy w Ł. uniewinnił oskarżonego J. Z. od popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 22 sierpnia 2017 roku w Ł. po uprzednim uderzeniu swojej żony K.Z. w plecy spowodował jej upadek na podłogę, a następnie uderzał pokrzywdzoną kilkukrotnie nieustalonym narzędziem po plecach, drapał, szarpał za ręce i odzież, dociskał kolanami do podłogi, czym spowodował u niej obrażenia stanowiące naruszenie

czynności narządu ciała na czas nieprzekraczający dni siedem, tj. czynu z art. 157 § 2 i 4 k.k.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, zaskarżając orzeczenie w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, mogących mieć wpływ na treść wyroku, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., a także art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.

Mając na względzie powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację wywiódł także prokurator i zaskarżając orzeczenie podobnie jak pełnomocnik – w całości, na niekorzyść oskarżonego, zarzucił obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., polegającą na przekroczeniu reguł swobodnej oceny dowodów, a także błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Na tej podstawie prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Ł. do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 11 marca 2019 r., sygn. akt V Ka (...), Sąd Okręgowy w Ł. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, kosztami postępowania obciążając Skarb Państwa.

Kasacje od wyroku Sądu odwoławczego wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, zaskarżając orzeczenie w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucając wyrokowi naruszenia przepisów procedury, a to art. 4 i art. 7 k.p.k., jak również naruszenie art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k., przez podtrzymanie w mocy wyroku uniewinniającego pomimo, iż zeznania niektórych świadków, zeznania pokrzywdzonej, opinia biegłego P. B. wskazują na dokonanie czynu zabronionego przez oskarżonego i jego zawinienie w tym zakresie, a z uwagi na powyższy zarzut - naruszenie przez Sąd odwoławczy art. 437 § 2 k.p.k. w związku z art. 454 § 1 k.p.k., poprzez brak uchylenia wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania mu sprawy do ponownego rozpoznania.

Mając na względzie powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu ostatniemu Sądowi do ponownego rozpoznania

Odpowiedź na kasację złożył Prokurator Okręgowy w Ł. wnosząc o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację uznać należy za oczywiście bezzasadne, gdyż podniesione przez skarżących zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Nie jest zasadny zarzut naruszenia zasady obiektywizmu. Skarżący w istocie nie wykazał, na czym miało polegać uchybienie art. 4 k.p.k. Nie sprecyzował, jakie konkretnie przepisy procedury zostały naruszone, czego wymaga prawidłowa konstrukcja zarzutu, odwołująca się do art. 4 k.p.k. który to przepis nie może on stanowić samodzielnej podstawy odwoławczej.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. - skarżący nie wskazał, jakie dowody Sąd odwoławczy ocenił w sposób dowolny. Jak wynika z uzasadnienia kasacji, skarżąca zarzuca, że Sąd Odwoławczy „ograniczył się w zasadzie do sprawdzenia, czy Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku wypowiedział się w odpowiednim stopniu do wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenił wiarygodność poszczególnych dowodów oraz przeanalizowania czy przyjęta przez Sąd Rejonowy wersja przebiegu zdarzenia nie jest sprzeczna z zasadami logiki, wiedzy, czy doświadczenia życiowego”. Mając na względzie funkcję i model postępowania odwoławczego nie sposób – zdaniem Sądu Najwyższego – czynić Sądowi odwoławczemu zarzutu w tym zakresie. Wbrew poglądom wyrażonym w uzasadnieniu kasacji w istniejącym modelu postępowania karnego sąd drugiej instancji nie prowadzi ponownej samodzielnej oceny materiału dowodowego. Sądem powołanym do przeprowadzania postępowania dowodowego, oceniania dowodów, dokonywania ustaleń faktycznych i ich subsumpcji jest sąd pierwszej instancji. Rolą Sądu odwoławczego jest kontrola prawidłowości tego procesu, co w zakresie oceny materiału dowodowego sprowadza się do badania, czy sąd pierwszej instancji nie wykroczył w swoich ocenach i wnioskach poza granice przyznanej mu swobody w kształtowaniu swojego przekonania według kryteriów wskazanych w art. 7 k.p.k.

Sąd odwoławczy dokonał należytej weryfikacji wyroku Sądu pierwszej instancji. To, że ocena ta była rozbieżna z oczekiwaniami strony, nie może stanowić podstawy do wzruszenia wyroku. W szczególności Sąd odwoławczy

dokonał analizy oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonej, które Sąd pierwszej instancji uznał za niewiarygodne, i wyjaśnił, dlaczego podzielił opinię Sądu *in meriti*.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. należy zauważyć, że skarżący nie wskazał, jakie okoliczności zostały pominięte w wyrokowaniu. Jakkolwiek powołał się on „na niektórych świadków”, „zeznania pokrzywdzonej” oraz opinię biegłego P. B., to nie wyjaśnił, w jaki sposób miało dojść tutaj do naruszenia przepisów procedury. Sąd odwoławczy odniósł się do powyższych dowodów, a dokonanie oceny dowodów w sposób odmienny od oczekiwań strony nie jest naruszeniem wymienionych przepisów.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy, który co do zasady rozpoznaje kasację wyłącznie w zakresie zaskarżenia i podniesionych zarzutów, postanowił oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną, kosztami postępowania kasacyjnego, stosownie do przepisów art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając oskarżycielkę posiłkową.